

بررسی شرط کاهش مسئولیت متصدی حمل و نقل با تأکید بر مرور زمان در حقوق ایران و کنوانسیون C. M. R

نسرین شجاعی

دانشجوی مقطع کارشناسی ارشد رشته حقوق خصوصی دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج، یاسوج، ایران

چکیده

باملاحظه مواد کنوانسیون، به این نکته پی خواهیم بردیم که در این مقرر نیز همانند قانون تجارت ایران نسبت به دعاوی راجع به حمل و نقل، محدودیت زمانی طرح دعوی یا مرور خسارت به طرح دعوی در مدتی محدود (یکسال)، این است که چون متصدی دائم در حال انعقاد قراردادهای حمل و نقل و انتقال مالالتجاره، ضروری است مورد حمایت واقع شده و هرچه زودتر از دغدغه طرح دعاوی ناشی از قراردادهای پیشین رهایی یابد و از طرفی ممکن است که متصدی نیز دلایل دفاع از دست داده باشد و این با اصل سرعت در حقوق تجارت مغایرت دارد. بدین ترتیب، صاحب کالا موظف است که با تحویل گرفتن کالا به بررسی آن پرداخته و در صورت مشاهده علائم خسارت، هرچه زودتر اقدامات قانونی را در مورد آن به عمل آورد. در این خصوص، لازم به ذکر است که این محدودیت تنها نسبت به دعاوی قابل طرح علیه متصدی نیست بلکه در کنوانسیون برخلاف ماده ۳۹۳ ق.ت؛ که قواعد مرور زمان را تنها ناظر بر دعاوی متصدی علیه صاحب کالا را همه در بر می‌گیرد، زیرا جدای از اینکه ماده ۳۲ کنوانسیون مطلق است.

واژه‌های کلیدی: بررسی شرط کاهش مسئولیت متصدی حمل و نقل با تأکید بر مرور زمان در حقوق ایران و کنوانسیون C. M. R

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۵، شماره ۱، بهار ۱۳۹۸، صفحات ۱۴۸-۱۳۶